

Informació

Àmbit Maria Corral

Roger de Llúria 89, 2n 1a
08009 Barcelona
T 93 272 29 50
F 93 272 29 51
www.ambitmariacorrall.org
info@ambitmariacorrall.org

Reserves

T 93 272 29 50
abans de dilluns 12

Lloc sopar-col·loqui

Restaurant La Lluna
Santa Anna 20
(cantonada carreró Sant Bonaventura)
Barcelona

Hora

20:00 h

Preu tiquet

32 euros
Pagament a "la Caixa"
ES47 2100 3317 11 2200066494

Amb l'assessorament de la Universitas Albertiana

àmbit maria corral
d'investigació i difusió

Recuperar les humanitats 15 maig 2014 211 Sopar hora europea

Ponents

Jaume Aymar i Ragolta

Degà de la Facultat de Filosofia de la
Universitat Ramon Llull

Jordi Craven-Bartle Lamote

Doctor en medicina. Professor UAB

Maria del Mar Esteve i Ràfols

Doctora en pedagogia. Directora de
l'Escola Epiqueia

Gregorio Luri i Medrano

Pedagog i filòsof

Moderador

Ignasi Batlle i Molina

Enginyer d'obres públiques

àmbit maria corral
d'investigació i difusió

Recuperar les humanitats

Des de les escoles de la Grècia clàssica fins a l'origen de les universitats, el saber s'aplicava principalment al coneixement filosòfic, antropològic, teològic, històric, i fins i tot, les humanitats ocupaven un lloc especial en les matemàtiques, la geografia, la geometria, etc. englobades en el *trivium* i en el *quadrivium*. Recordem, per exemple, el que es llegia a la llinda de la porta de l'escola pitagòrica: «Que no entri ningú que no sigui geòmetra». Es valorava el paper del docent i la seva capacitat intel·lectual, que el feia capaç de donar respostes serioses i profundes a la dimensió del saber. Els anomenats estudis tècnics tenien un altre tractament, fins no fa gaire: se'ls englobava en les escoles tècniques i escoles tècniques superiors per a distingir que estaven en una altra àrea del saber.

La creació de facultats va intentar donar un nivell igualitari a totes les ciències anomenades superiors. Afortunadament, això no vol pas dir que les ciències humanistes hagin mort. Encara hi ha facultats i escoles que vetllen perquè es continuï creant.

En les últimes dècades, tant en la formació escolar com en la universitària, s'ha incrementat la dimensió tecnològica, i el mateix ha succeït en els altres camps de la ciència, fet que hi ha causat un progrés espectacular, com també en moltes altres àrees de la cultura. Però es constata que ha minvat el suport de les humanitats. És ben cert que els nous elements tecnològics han arribat a modificar hàbits i maneres de viure en què la mobilitat, la connectivitat, l'intercanvi de dades, la mateixa comunicació, etc., s'han incorporat a la vida quotidiana i l'han enriquida. És evident que els avenços tecnològics s'han d'incorporar a tot, però, ara, s'ha de comptar amb la sòlida base que aporten les humanitats.

L'ús de l'allau d'informació que arriba a qualsevol persona connectada a la xarxa hauria de permetre obrir les portes per a entrar sense por a recuperar la dimensió humanitzada de la tecnologia. Aquesta s'ha d'enriquir mitjançant

l'aportació de les humanitats, que ajuden a comprendre la transversalitat del saber, i a més, a integrar una interdependència lligada per unes ciències humanes: filosofia, antropologia, psicologia, ètica, estètica, història, sociologia, etc. Si manquen aquestes disciplines, el saber s'empobreix.

Seria reduccionista quedar-nos impressionats davant dels avenços científics emparats en el desenvolupament de dimensions pràctiques i teòriques que es poden assolir mitjançant els nous elements que aporten la informàtica i el treball digital. Ara es detecta una dimensió també científica que ha d'ajudar a superar una buidor deguda a la manca d'elements que donen sentit a la vida tant personal com social, i també contribuir a una solidesa del saber. La ciència pot assolir un nivell molt alt en utilitzar dades, connectar-les, emmagatzemar-les..., però no hi ha de mancar la capacitat de fer una fundada reflexió que ajudi a comprendre el perquè d'un bé intel·lectual amb esperit crític, capaç de relacionar els elements de les diverses ciències i de fer gaudir d'un saber compartit que abasta des de la dimensió més existencial fins a la més transcendent.

El 16 de gener es va presentar un manifest, *Unes humanitats amb futur*, promogut per l'Institut d'Estudis Catalans i la Facultat de Teologia de Catalunya, i uns quatre-cents intel·lectuals, professors i diferents institucions culturals i acadèmiques s'hi van adherir, ja que la formació humanística és considerada com a premissa necessària per a la construcció d'una societat amb sentit. El manifest explicita que «la minva de la cultura humanística comporta l'empobriment del pensament, la precarietat del discurs ètic i la pèrdua de la cohesió de la nostra civilització». Aquest advertiment reclama la urgència de «sortir de l'analfabetisme funcional i simbòlic, que deixa grans buits en el sistema de referències personals i col·lectives, i permet submissions i manipulacions».

Davant d'aquesta realitat ens hem de tornar a qüestionar el sentit autèntic de les humanitats per a recuperar la força intel·lectual que ajudi a donar veritables respostes a la ciència, a la cultura i a la tan avançada tecnologia.

Àmbit Maria Corral